

девіація, що не принесла позитивних суспільно значущих благ.

В цілому потрібно сказати, що держави віддають належне культурно-історичній і соціальній ролі конфесій. Релігійні організації та держави очевидним і деталізованим чином взаємодіють. При цьому держави ні в найменшій мірі не втрачають статусу світської держави і не нехтують ним. Але найголовніше, що велика частина держав у світі в національному законодавстві не перешкоджає позитивній, суспільно значущій діяльності релігійних організацій, не залишає їх без уваги з боку публічної влади, без детального нормативно-правового регулювання [3, с. 147].

Партнерські взаємовідносини держави і церкви (релігійних організацій) повинні ґрунтуватися на визнанні того, що обидва ці суспільні інститути, будучи відокремленими та суверенними один від одного в питаннях, що належать до їх виняткової компетенції, діють в інтересах українського суспільства.

Забезпечення права людини на свободу совісті, консолідація українського суспільства, збереження та примноження його традиційної релігійної культури, формування його ціннісних орієнтацій, розв'язання загальносуспільних проблем є спільною метою держави і церкви (релігійних організацій).

Партнерські взаємовідносини, співробітництво держави і церкви (релігійних організацій) держава, церква та суспільство стануть дієвим засобом подолання упередженості, проявів релігійної нетолерантності, міжконфесійних незгод, недовіри між конфесіями, між державою і церквою, церквою і суспільством.

Література

1. Зеленков М.Ю. Государственно-религиозные отношения: правовой аспект: Учебное пособие. – М. : Юридический институт МИИТА, 2004. – 157 с.
2. Онищук І.І., Онищук С.В. Східні церкви: державно-конфесійні відносини : навч. посіб. /І.І. Онищук, С.В.Онищук. – Дрогобич : Коло, 2014. – 476 с.
3. Онищук С.В. Огляд закордонного досвіду з метою конструювання законопроекту про державну політику у сфері державно-церковних відносин в Україні / С. В. Онищук // Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України. – 2015. – №1. – С. 143–147.
4. Социальное партнерство государства и религиозных

организаций : моногр. / В. И. Якунин, С. С. Сулакшин, В. В. Симонов, В. Э. Багдасарян, М. В. Вилисов, О. В. Куропаткина, М. С. Нетесова, Е.С. Сазонова, Р. А. Силантьев, А. И. Хвыля-Олинтер, А. Ю. Ярутич. – М. : Научный эксперт, 2009. – 232 с.

Adam PLACHCIAK

Wroclaw University of Economics, Poland

THE ROLE OF CIVIL SOCIETY WITHIN THE IMPLEMENTATION OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT

Introduction

One of the main postulates of building a stronger ground for the idea of sustainable development is to make society have bigger engagement in the state participation. It is important to create such conditions in order to make possible for all sectors – social, economical, political, in local as well as in global means – to have direct influence on making an integrated balance. The most crucial principle, which has to be changed depends on passing from the type of thinking we contra them to thinking in categories of wider understood us. Besides, to obtain more optimal conditions of free and polycentric political communication it seems necessary to realize those following two basic conditions: (1) to make possible free ideas expression as well as their free evaluation; (2) to have a free access to alternative sources of information.

The Idea of Sustainable Development

Any discussion concerning the subject of civic society can have a meaningful sense when the theory of democracy is taken into consideration, which means that: (1) there should be satisfied all basic conditions and principles for democratic structure; (2) each model of civic society in some sense is a function of exact democracy; (3) it is impossible to formulate one universal type of civic society, being flexible to all democracies; (4) the concept of participating democracy plays the main role in searching for democratic society.

Taking into consideration all of the determinative elements of civil activity we can not forget about the role of social capital. According to Robert Putnam social capital should be understood as a sort of social ties, norms and trusts which help people to cooperate in achieving mutual goals [Putnam 1995, s. 258]. The social capital played a meaningful role in F. Fukuyama's

investigations concerning development in Asian countries.

Social capital should be considered from the perspective of its “small” and “large” scale. In the first case we talk about mutual trust among people – I trust you because I trust him/her, and he/she trusts you. The problem of trust is a very important subject of social capital in the sense of a “large” scale, but it must be considered in a norm of general reciprocity which helps to build horizontal networks of civil engagements. Social trust in society can be achieved either by individual participants and through organizations (associations). More or less formal mutual contacts play fundamental role in cooperating common actions undertaken by people. Playing undoubtedly basic role in social capital, trust can be either cumulated or wasted. We have to remember that social capital has a meaningful place in a process of creating public good (it is not a private property!). It also can have immeasurable impact on economic development and social initiatives concerning protection of natural environment [Broda – Wysocki 2005, 121]. The lack of social capital can cause a negative influence on different practical aspects in the area of: economy, society, education, ecology etc. According to American sociologist J. Alexander building a platform of solidarity among different sectors helps to create a sense of belongingness with others and loyalty in interests

Sustainable Development within Contemporary Public Discourse

Since the last three decades some meaningful attempts have been undertaken to redefine man – nature relationships in a new way. Undoubtedly, present discourse about the necessity of nature protection does not only belong to the environmentalist’s rhetoric. Now among subjects applying for sustained development there are individual associations, different government departments and even some business corporations.

It is commonly agreed that U Tan’s Report *Problems of human environment* published in 1969 starts a new era of thinking about development. The document points at such problems as: (1) evident lack of connections between high developed techniques or technologies and demands of natural environment; (2) rapid devastation of cultivable soil; (3) unplanned development of cities; (4) decreasing of free and opened spaces and territories; (5) disappearing some forms of animal and vegetable lives; (6) intoxicating and polluting natural environment; (7) the necessity of cultivated soil, water and air protection. Actually until Brundtland Report in 1987 the idea of sustainable development was not commonly used in public discourse. At that time global concept of natural environment became the subject of

dialog and cooperation among different countries, including western and eastern blocs.

One of the central components, playing fundamental role in Brundtland Report concerning global threats of natural environment, was the idea of “the common boat”. Authors of the concept tried to figure that all people have got this same responsibility towards limited natural resources and if they do not learn how to coexist together they might cause really dangerous catastrophe. Brundtland Commission called up for global environmental management as a mechanism leading to sustainable development. There were three indispensable conditions: (1) establishing some scientific programs being able to evaluate devastations of natural environment and assess limits of growth; (2) appointing new World leaders who will be agreeable in making strategic decisions concerning the World (for example such possibilities would come from organized Earth Summits); (3) educating and informing all citizens that they are passengers of “the same boat”.

The delegates of The Earth Summit organized by United Nations in 1992 put a very strong emphasis on the role of society in obtaining sustainable development. In the tenth principle of Rio Declaration they stated: *Environmental issues are the best handled with participation of all concerned citizens, at the relevant level. At the national level, each individual shall have appropriate access to information concerning the environment that is held by public authorities, including information on hazardous materials and activities in their communities and the opportunity to participate in process making decisions. States shall facilitate and encourage public awareness and participation by making information widely available.*

Conclusions

If the civic society is so important to sustainable development implementation, than why it is so difficult to adopt this idea in political and business programs. The problem is complicated, because the barriers with building civic society are not the same. Taking into account all determinations of social engagement there should be mentioned such issues: (1) the context of social surrounding - which means the measure of social activity; (2) geographical barriers – almost all social organizations are located on territories of big cities and agglomerations; (3) lack of belief in efficiency of civil activity; (4) economical barriers – financial uncertainty of non-profit organizations hinders them from involvement into strategic projects; (5) sociological barriers – reluctance towards non-profit organizations, corruption.

Literature

1. Bokajło W., Dziubka K., *Spółeczeństwo obywatelskie*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław 2001.
2. Borys T., *Partnerstwo jako zasada zrównoważonego rozwoju*, Borys T. (red.), *Zarządzanie zrównoważonym rozwojem. Agenda 21 w Polsce – 10 lat po Rio*, Wydawnictwo Ekonomia i Środowisko, Białystok 2003.
3. Broda – Wysocki P., *Idee i koncepcje społeczeństwa obywatelskiego w myśli społeczno - politycznej*, [w:] Witkowska M., Wierzbicki A., *Spółeczeństwo obywatelskie*, Oficyna Wydawnicza „ASPRA-JR”, Warszawa 2005.
4. *Druga (II) polityka ekologiczna państwa*, Rada Ministrów, Warszawa 2000.
5. Fukuyama F., *Zaufanie: kapitał społeczny a droga do dobrobytu*, Wydawnictwo PWN, Warszawa – Wrocław 1997.
6. Gray J., *O rządzie ograniczonym. Szczegółowe uprawnienia i szczegółowe obowiązki*, Centrum Adama Smitha, Warszawa 1995.
7. Gray J., *Totalitaryzm, reforma i społeczeństwo obywatelskie*, [w:] tenże, *Po liberalizmie*, Fundacja „Aletheia”, Warszawa 2001.
8. Kozłowski S., *Ekorozwój – wyzwanie XXI wieku*, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2002.
9. Macnaghten P., Urry J., *Alternatywne przyrody – nowe myślenie o przyrodzie i społeczeństwie*, Wydawnictwo Naukowe „Scholar”, Warszawa 2005.
10. Putnam R. D., *Demokracja w działaniu. Tradycje obywatelskie we współczesnych Włoszech*, Fundacja im. Stefana Batorego, Kraków – Warszawa 1995.

В'ячеслав ТОЛКОВАНОВ

Тернопільський національний економічний університет, Україна

ЦЕНТРАЛІЗОВАНІ КОНКУРСИ НА ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ ЯК НЕОБХІДНА ПЕРЕДУМОВА РЕФОРМУВАННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Сьогодні Україна стоїть перед нагальною потребою модернізації та реформування державної служби. Безперечно, успіх цієї реформи багато в чому залежить від залучення на державну службу талановитих та

кваліфікованих фахівців. Все це обумовлює необхідність перегляду існуючої системи набору на державну службу та впровадження нових уніфікованих підходів проведення конкурсів на державну службу (з урахуванням визначених пріоритетів адміністративної реформи, реалізації державної кадрової політики, а також рекомендацій міжнародних інституцій та експертів).

В умовах впровадження нового законодавства про державну службу актуалізується питання удосконалення проведення конкурсів на державну службу. 1 травня 2016 року вступила в дію нова редакція Закону України «Про державну службу». Разом з тим, можна переконано говорити, що сам по собі новий законодавчий акт не здатний змінити на краще практику діяльності органів державної влади (саме цього, насамперед, очікують пересічні українські громадяни від реформи державної служби). Він має бути підкріплений набором сучасних ефективних інструментаріїв, одним із яких є формування професійного корпусу державних службовців шляхом проведення централізованих конкурсів та удосконалення набору на державну службу [3].

Водночас на сьогодні в Україні спостерігається певна фрагментація реалізації державної кадрової політики, відсутність цілісної системи добору персоналу на державну службу [2]. Основними недоліками існуючої системи можна визначити наступні:

1. Кожний державний орган має власну конкурсну комісію з добору кандидатів на посади та самостійно проводить конкурс на заміщення вакантних посад. При цьому вакантні посади в органах державної влади, можуть бути не заміщені протягом досить тривалого проміжку часу (понад один рік та більше), що має негативні наслідки на результативність їх роботи.

2. Відсутність єдиної загальноукраїнської бази вакантних посад на державній службі, а також списку кандидатів для їх заповнення. Як наслідок цієї проблеми, більшість органів державної влади не мають довготермінової стратегії розвитку людських ресурсів, що є необхідним елементом реалізації державної кадрової політики.

3. Кадровий резерв на посади державної служби формується кожним державним органом окремо. Він має переважно формальний характер, а його дієвість є досить низькою (в середньому по Україні на рівні 10 %). Все це обумовило пропозиції щодо ліквідації взагалі кадрового резерву у новій редакції Закону України «Про державну службу». Разом з тим, це рішення виявляється поспішним та ірраціональних в сучасних умовах,